

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 30).

— Ἰδοὺ ἐν λουδοβίκειον, ὑπαγε εἰς τὸν ἱατρὸν Μιλλὸν εἰς Βοῦργον καὶ εἰπέ τῷ νὰ ἔλθῃ τάχιστα εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης, διότι εἰς ἄνθρωπος κινδυνεύει.

Καὶ ἐνῷ ὁ χωρικός, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀμοιβῆς, ἦν ἔλαβεν, ἔτρεχε πρὸς τὸ Βοῦργον, ὁ Ῥολάνδος ἐπέτα καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν πύργον.

Ἦδη, ἐπειδὴ ὁ ἀναγνώστης μας, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐπιθυμεῖ ἐπίσης περιέργως ὥς καὶ ὁ Ῥολάνδος νὰ μάθῃ τί συνέβη εἰς τὸν σὶρ Ἰωάννην, ἐρχόμεθα νὰ τῷ διηγηθῶμεν τὰ συμβάντα τῆς νυκτός.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης, ὡς εἶδομεν, εἶχεν εἰσέλθει περὶ τὴν ἐνδεκάτην σχεδὸν ὥραν εἰς τὴν σκιάδα τῆς Μονῆς, τὴν κοινῶς καλουμένην Κορεριάν, ἣτις ἦτο ἐκκλησιδίου κτισμένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους.

Ἀπὸ τὸ ἱεροφυλάχιον εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ χοροστάσιον, ὅπερ ἦτο κενὸν καὶ ἐφαίνετο ἔρημον. Σελήνῃ λαμπρὰ μὲν, ἀλλ' ἐνίοτε καλυπτομένη ἀπὸ τὰ νέφη, διεπέρα τὴν ἐπάρυρον ἀκτῖνά της διὰ τῶν κυκλοτερῶν τοῦ θόλου θυρίδων καὶ διὰ τῶν ἡμιθραύστων τοῦ ἐκκλησιδίου ὕψλων.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης εἰσῆλθε μέχρι τοῦ χοροστασίου, ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ στυλοβάτου καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀρθίος. Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην δὲν ἐσήμεινε τὸ ὥρολόγιον τῆς Μονῆς, ἀλλὰ τὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Περονάσης, τουτέστι τοῦ πλησιεστεροῦ εἰς τὸ ναίδιον χωρίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐπερίμενε.

Τὰ πάντα παρῆλθον μέχρι τοῦ μεσονυχτίου, ὅπως εἶχον παρέλθει καὶ διὰ τὸν Ῥολάνδον, τουτέστιν ὁ σὶρ Ἰωάννης μόνην διασκέδασιν εἶχεν ὑποκώφους τινὰς θορύβους καὶ ἀκαριαίας ταραχάς. Μεσονύκτιον ἤχησε, τὴν δὲ στιγμὴν ταύτην περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας, διότι κατὰ ταύτην ἐμέλλε νὰ ἐπέλθῃ τὸ συμβάν, ἂν συμβάν τι ἐπῆρχετο. Εἰς τὸν τελευταῖον κτύπον τοῦ ὥρολογίου, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα ὑποχθόνια, καὶ εἶδε φῶς τι νὰ λάμπῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρυφράκτου, ὅπερ συνεκoinώνει πρὸς τοὺς τάφους. Ἐφερε λοιπὸν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἰς μοναχὸς ἐξῆλθε τότε ἐκεῖθεν ἔχων τὴν κουκούλαν αὐτοῦ καταβιβασμένην μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ κρατῶν δάδα εἰς τὴν χεῖ-

ρα· ἔφερε δὲ τὸ ἐνδυμα τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Βροῦνου.

Δεύτερος ἐφάνη μετ' αὐτὸν, εἴτα τρίτος, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐμέτρησε δώδεκα.

Χωρισθέντες οὗτοι ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, κατέλαβον τὰ δώδεκα ἐν τῷ χωροστασίῳ στασίδια, οἱ μὲν ἐξ πρὸς δεξιὰ, οἱ δὲ ἐξ πρὸς ἀριστερὰ τοῦ σὶρ Ἰωάννη. Ἐκαστος ἔθηκε τὴν δάδα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπίτηδες ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων κατεσκευασμένην ὁπήν, καὶ ἔμενον οὕτω σιωπηλῶς περιμένοντες.

Καὶ δέκατος τρίτος μοναχὸς ἐφάνη τότε καὶ ἔστη ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου· οὐδεὶς δὲ τῶν μοναχῶν αὐτῶν ἐφαίνετο φάντασμα ἢ σκιά· ἅπαντες ἀναμφιβόλως ἀνῆκον εἰς τὴν γῆν, ὅλοι ἦσαν ἄνθρωποι ζῶντες.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἰστάμενος ὀρθίος καὶ κρατῶν ἐν ἐκάστῃ τῶν χειρῶν ἐν πιστόλιον, ἐρείδετο ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τοῦ τεθειμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροστασίου, καὶ παρετήρει μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀκηδεΐας τὴν σκηνὴν ταύτην. Ὡς αὐτὸς δὲ, οὕτω καὶ οἱ μοναχοὶ ἔμενον ὀρθιοὶ καὶ σιωπηλοί.

Ὁ πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου μοναχὸς λύσας τέλος τὴν σιωπὴν εἶπε,

— Ἀδελφοί, διατί οἱ ἐκδικηταὶ συνῆλθον;

— Διὰ νὰ δικάσωσιν ἓνα βέβηλον, ἀπεκρίθησαν οἱ μοναχοί.

— Ὁ βέβηλος οὗτος τί ἐγκλημα διέπραξεν; ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν.

— Προσεπάθησε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ.

— Ὅποιος ποινῆς ἐνοχὸς ἐστίν;

— Ἐνοχος θανάτου.

Ὁ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου ἄφησεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινὴν τὸν χρόνον τοῦ νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῆς καρδίας ἐκείνου καθ' οὗ ἀπηγγέλλετο. Εἴτα γραφεὶς πρὸς τὸν Ἀγγλον, ὅστις ἔμενεν ἐπίσης ἀτάραχος, ὡς ἂν παρίστατο εἰς τινὰ κωμωδίαν, τῷ εἶπε,

— Σὶρ Ἰωάννη Τάνλεϋ, εἰσθε ξένος, εἰσθε ἄγγλος, καὶ οὗτος ἦτο διπλοῦς λόγος ἵν' ἀφήσητε τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ἰηοῦ νὰ συζητήσωσι τὰς ὑποθέσεις των μετὰ τῆς κυβερνήσεως, ἧς ὠμοσαν τὴν ἀπώλειαν. Δὲν εἰχετε ὅμως φρόνησιν, ὑπεκύψατε εἰς ματαίαν περιέργειαν, ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῆτε· εἰσήλθετε εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ λέοντος, καὶ ὁ λέων θὰ σᾶς κατασπαράξῃ.

Εἴτα μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, καθ' ἣν

εφαίνετο περιμένων τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀγγλου, βλέπων ὅτι ἐκεῖνος ἔμενε σιωπηλός, προσέθηκε,

— Σὺρ Ἰωάννη Τάνλεϋ, κατεδικάσθης εἰς θάνατον καὶ ἐτοιμάσθητι ν' ἀποθάνῃς.

— Ἀχ! ἄχ! εἶπεν ὁ σὺρ Ἰωάννης, βλέπω ὅτι ἔπεσα ἐν τῷ μέσῳ συμμορίας ληστῶν· ἂν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, δύναμαι ἀντὶ λύτρων νὰ ἐξαγοράσω ἑμαυτόν. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν μοναχὸν τοῦ θυσιαστηρίου,

— Πόσα λύτρα, ἀπαιτεῖς, ἀρχηγέ; τῷ εἶπε.

Ψιθυρισμὸς ἀπειλῶν διεδέξατο τοὺς ὑβριστικούς τούτους λόγους, ὁ δὲ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου τείνας τὴν χεῖρα,

— Ἀπατάσαι, σὺρ Ἰωάννη, δὲν εἴμεθα συμμορία ληστῶν, εἶπε μὲ τόνον ὅστις ἐδύνατο νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν εἰρήνην καὶ ἀπάθειαν τοῦ ἀγγλου, καὶ ἡ ἀποδείξις εἶνε ὅτι ἂν φέρῃς χρήματα ἢ ἄλλα πολύτιμα πράγματα ἐπὶ σοῦ, δὲν ἔχεις εἰμὴ νὰ ὑποδείξῃς εἰς ποῖον θέλεις νὰ δοθῶν, καὶ χρήματα καὶ πράγματα θέλουν δοθῇ ἢ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου ἢ εἰς ὄντινα ἄλλον ἐπιθυμεῖς.

— Καὶ ποῖος μοὶ ἐγγυᾶται ὅτι ἡ τελευταία μου θέλησις θὰ ἐκτελεσθῇ;

— Ὁ λόγος μου.

— Ὁ λόγος ἑνὸς ἀρχηγοῦ δολοφόνων δὲν εἶνε ἀξιόπιστος.

— Καὶ τώρα ἀπατάσαι, σὺρ Ἰωάννη· διότι οὔτε τόρα δὲν εἶμαι ἀρχηγὸς δολοφόνων, οὐδὲ πρότερον ὅτε μὲ εἶπες ἀρχηγὸν κλεπτῶν.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν εἶσαι;

— Εἶμαι ὁ ἐκλεκτός τῆς θείας ἐκδικήσεως, εἶμαι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἰηοῦ, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις ἐχρίσθη ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἐλισσαίῃ ὅπως ἐξολοθρεύσῃ τὸν οἶκον τοῦ Ἀχαάβ.

— Ἀν ἦσαι ὅ,τι λέγεις, διατί κρύπτεις τὸ πρόσωπον; διατί καλύπτεις ὑπ' αὐτὰ τὰ ἐνδύματα; Οἱ ἐκλεκτοὶ κτυπῶσιν ἀπροκάλυπτοι καὶ διακινδυνεύουσι τὸν θάνατον δίδοντες τὸν θάνατον. Ἀναβιβάσατε τὰς κουκούλας σας, δείξατέ μοι τὰ στήθησας γυμνά, καὶ θὰ σας ἀναγνώρισω δι' ὅ,τι ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἴσθε.

— Ἀδελφοὶ ἠκούσατε; εἶπεν ὁ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἀπεκδυθεὶς τὸν μανδύαν του, ἤνοιξε τὸ ἱμάτιόν του, τὸν ὑπενδύτην του καὶ ἕως καὶ αὐτὸ τὸ ἐσωκάρδιόν του.

Ἐκαστος μοναχὸς ἐμιμήθη αὐτόν καὶ εὐ-

ρέθη μὲ πρόσωπον ἀποκεκαλυμμένον καὶ στήθος ἀνοικτόν. Ἀπαντες δὲ ἦσαν ὠραῖοι νέοι, καὶ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰ τριάκοντα πέντε ἔτη. Ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν ἐδείκνυε μεγίστην φιλαρέσκειαν, μόνον δὲ, ὅπερ καὶ περιεργότατον ἐφάνη, οὐδεὶς ἔφερεν ὄπλον. Ἦσαν δικασταὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Ἔσο εὐχαριστημένος, σὺρ Ἰωάννη Τάνλεϋ, εἶπεν ὁ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου· θὰ ἀποθάνῃς, ἀλλ' ἀποθνήσκων, ὡς ἐξέφρασε πρὸ μικροῦ ἐπιθυμίαν, δύνασαι νὰ ἐκφέρῃς καὶ ἐτέραν. Σὺρ Ἰωάννη, σοὶ ἀπολείπονται πέντε στιγμαὶ ἵνα συστήσῃς τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ σὺρ Ἰωάννης ἀντὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς προσφερομένης ἀναβολῆς καὶ φροντίσῃ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, ὕψωσεν ἡσύχως τὸν λύκον τῶν πυροβόλων του διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὰ καψύλια εὐρίσκονται ἐν καλῇ καταστάσει, ἔπαιξε τὸ σκανδάληθρον, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐλαστικότητος αὐτῶν καὶ ἔθηκε τὸ βεργίον ἐντὸς αὐτῶν ὅπως πεισθῇ ὅτι εἰσὶ πλήρη. Εἶτα χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὰς πέντε στιγμὰς, αἵτινες τῷ ἐδόθησαν,

— Κύριοι, εἶπεν, εἶμαι ἑτοιμὸς· εἴσθε καὶ σεῖς;

Οἱ νέοι παρητήρησαν ἀλλήλους, καὶ εἰς ἐν σημεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπροχώρησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σὺρ Ἰωάννην, ὃν περιεκύκλωσαν πανταχόθεν. Ὁ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, παρατηρῶν τὴν σκηνὴν, ἥτις ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ὁ σὺρ Ἰωάννης εἶχε δύο μόνον πιστόλια καὶ ἐπομένως δύο μόνον ἀνθρώπους ἐδύνατο νὰ φονεύσῃ. Ἐκλέξας λοιπὸν τὰ θύματα του ἐπυροβόλησε, καὶ δύο ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἔβρεξαν μὲ τὸ αἷμά των. Οἱ δὲ λοιποὶ ὡς ἂν μηδὲν συνέβη, προχωρήσαντες μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα, ἔτειναν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σὺρ Ἰωάννη, ὅστις κρατῶν ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους τὰ πιστόλια μετεχειρίζετο αὐτὰ, ὡς σφύρας, καὶ ἐπειδὴ ἦν εὐρωστός ἢ πάλιν ἀπέβαινε μακρά.

Ἐπὶ δέκα περίπου στιγμὰς, ὁμιλος συγκεχυμένος ἐταράχθη ἐν μέσῳ τοῦ χοροστασίου· εἶτα ἡ ἄτακτος αὐτὴ κίνησις ἔπαυσεν, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ ἐχωρίσθησαν πρὸς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ὁ σὺρ Ἰωάννης

ἔμεινε δεδεμένος μετὰ τὰ σχοινία τῶν μαν-
δυῶν αὐτῶν καὶ κατακεκλιμένος ἐν τῷ μέ-
σῳ τοῦ χοροστασίου.

— Ἐσύστησας τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν Θεόν;
ἠρώτησεν ὁ μοναχὸς τοῦ θυσιαστηρίου.

— Ναί, δολοφόνε, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Ἰωάννης·
δύνασαι νὰ κτυπήσης.

Ὁ μοναχὸς ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστη-
ρίου ἓν μαχαίριον, ἐπροχώρησε μετὰ ὑψώμε-
νον βράχιονα πρὸς τὸν σὶρ Ἰωάννην, καὶ
κρατῶν τὸ μαχαίριον ἤνωθεν τοῦ στή-
θους του,

— Σὶρ Ἰωάννη Τάνλεϋ, τῷ εἶπεν, εἶσαι
γενναῖος, καὶ ὀφείλεις νὰ ἦσαι ἔννομος.
Ὁρκίσθητι ὅτι οὐδὲ λόγος τῶν ὅσων εἶδες
θὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματός σου. Ὁρκίσθητι ὅτι
εἰς οὐδεμίαν περίστασιν δὲν θὰ ἀναγνωρί-
σης κανένα ἐξ ἡμῶν, καὶ σοὶ χαρίζομαι
τὴν ζωὴν.

— Ἄμα ἐξελθὼν ἐντεῦθεν, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ
Ἰωάννης, θέλω σὰς καταγγεῖλαι ἅμα ἐλευ-
θερωθῶ, θέλω σὰς καταδιώξει.

— Ὁρκίσθητι, ἐπανελάβε καὶ δευτέραν φο-
ρὰν ὁ μοναχός.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Ὁρκίσθητι ἐπανελάβε καὶ τρίτον ὁ μο-
ναχός.

— Οὐδέποτε, ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ σὶρ Ἰω-
άννης.

— Λοιπὸν ἀπόθανε, ἐπειδὴ τὸ θέλεις.

Εἶπε καὶ ἐνέπηξε τὸ μαχαίριόν του μέ-
χρι λαβῆς εἰς τὸ στήθος τοῦ σὶρ Ἰωάννη,
ὅστις εἶτε ἐκ θελήσεως, εἶτε καὶ διότι ἐφο-
νεύθη ἐν ἀκαρεῖ, οὐδὲ στεναγμὸν ἀφῆκε.

Εἶτα μετὰ φωνὴν ἠχήεσαν, μετὰ φωνὴν ἀν-
θρώπου, ὅτις ἔχει τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι
ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του εἶπε·

— Δικαιοσύνη ἐγένετο. Καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ
θυσιαστήριον, ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ μαχαίριον εἰς
τὴν πληγὴν προσέθηκεν

— Ἀδελφοί, γνωρίζετε ὅτι προσκαλείσθε
εἰς τὴν ὁδὸν Βαχ, ἀριθμὸς 35, εἰς τὸν χο-
ρὸν τῶν θυμάτων, ὅστις γενήσεται τὴν 21
προσεχοῦς Ἰανουαρίου, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ
θανάτου τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΣΤ'.

Καὶ πρῶτος ἀναχωρήσας ἐπέστρεψεν εἰς
τὸ ὑπόγειον, ἐνθα τὸν ἐσυνώδευσαν οἱ δέκα
μείναντες ὀρθιοὶ μοναχοί, κρατοῦντες τὰς
λαμπάδας τῶν. Δύο μόνον λαμπάδες ἔμει-
νον ἵνα φωτίξωσι τοὺς τρεῖς νεκρούς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, εἰς τὴν λάμψιν τῶν
οὗθ' οὗτων λαμπάδων, τέσσαρες ἀδελφοί

ὑπνέται εἰσῆλθον καὶ ἤρξαντο μετακομί-
ζοντες τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενα δύο πτώ-
ματα, ἅτινα ἔφερον εἰς τὸ ὑπόγειον. Εἶτα
ἐπιστρέψαντες, ἤγειραν καὶ τὸ πτώμα τοῦ
σὶρ Ἰωάννου, ἔθηκαν αὐτὸ ἐπὶ φορείου καὶ τὸ
ἔφερον ἐκτὸς τοῦ ἐκκλησιδίου, διὰ τῆς με-
γάλης θύρας τῆς εἰσόδου, ἣν ἐκλείσαν πά-
λιν ὀπισθεν αὐτῶν.

Οἱ δύο μοναχοὶ οἵτινες ἐβάδιζον ἔμπροσ-
θεν τοῦ φορείου, ἐκράτουν τὰς δύο τελευ-
ταίας λαμπάδας.

Καὶ τώρα, ἂν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μᾶς ἐ-
ρωτήσωσι διατὶ ἡ διαφορὰ αὕτη μεταξὺ τῶν
συμβάντων εἰς τὸν Ῥολάνδον καὶ τῶν
συμβάντων εἰς τὸν σὶρ Ἰωάννην, διατὶ ἡ
τοσαύτη πραότης πρὸς τὸν μὲν καὶ ἡ τοσαύ-
τη αὐστηρότης πρὸς τὸν ἄλλον; ἀποκρι-
νόμεθα

«Ἐνθυμήθητε ὅτι ὁ Μοργάν εἶχε προ-
στατεύσει τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἀμαλίας, καὶ
ὅτι οὕτω προστατευθεὶς ὁ Ῥολάνδος, κατ'
οὐδένα τρόπον δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ
χειρὸς ἐνὸς ὁπαδοῦ τοῦ Ἰηοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΕΝ ΤΗ ΟΔῳ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ.

Ἐνῷ μεταφέρουσιν εἰς τὸν πύργον τῆς
Μαυροκρήνης τὸ σῶμα τοῦ σὶρ Ἰωάννου
Τάνλεϋ, ἐνῷ ὁ Ῥολάνδος διευθύνεται πρὸς
ὁ τῷ ὑπεδείχθη μέρος, ἐνῷ ὁ παρ' αὐτοῦ
σταλὲς χωρικός τρέχει εἰς Βουργον νὰ εἰ-
δοποίησιν τὸν δόκτορα Μιλλὸν περὶ τῆς συμ-
φορᾶς ἥτις καθίστησι τὴν παρουσίαν του ἀ-
ναγκαίαν παρὰ τῇ Κ. Μοντρεβέλ, ἃς πα-
ρέλθωμεν τὴν ἀπόστασιν ἥτις χωρίζει τὸ
Βουργον ἐκ Παρισίων, καὶ τὸν χρόνον ὅστις
παρῆλθε μεταξὺ τῆς 16 Ὀκτωβρίου καὶ
τῆς 7 Νοεμβρίου καὶ ἃς εἰσέλθωμεν περὶ
τὴν τετάρτην ὥραν τῆς μεσημβρίας εἰς τὸν
οἰκίσκον ἐκεῖνον τῆς ὁδοῦ Νίκης, περὶ ἧς
δὲς ἤδη ἐγένετο λόγος.

Πράγμα περίεργον, μέχρι τοῦ νῦν ἀκό-
μη, μετὰ τοσαύτας ἀλληλοδιαδόχους με-
ταβολὰς κυβερνήσεων, ἐπὶ ἐκάστου φυλλώ-
ματος τῆς διπλῆς θύρας αὐτῆς παρίσταν-
ται τὰ ὑπατικά ἐμβλήματα, καὶ κειμένη
πρὸς τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ ταύτης ὑπ' ἀριθμὸν
60 ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦ νῦν διεγείρουσα
τὴν περιέργειαν τῶν διαβατῶν.

Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν μακρὰν καὶ στε-

νήν διόδον τῶν φιλλурῶν, ἥτις ἄγει ἀπὸ τῆς θύρας τῆς οδοῦ μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας. Ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἃς λάβωμεν τὴν διαυλον πρὸς δεξιὰ καὶ ἃς ἀναβῶμεν τὰς εἴκοσι βαθμίδας εἰς τι δωμάτιον ἐργασίας περιεστρωμένον μὲ χαρτίον πράσινον καὶ κεκοσμημένον μὲ αὐλαίας, ἐδρας, κατάκλιντρα καὶ θρανία τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Οἱ τοίχοί του εἰσι κεκαλυμμένοι μὲ χάρτας γεωγραφικοὺς καὶ μὲ σχέδια πόλεων, διπλῇ δὲ βιβλιοθήκῃ ἐκ ξύλου σφενδάμνου ἐκτείνεται ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας. Αἱ ἐδραι, τὰ ἀνάκλιντρα, αἱ τράπεζαι καὶ τὰ γραφεῖα εἰσι πλήρη βιβλίων καὶ μόλις εὐρίσκει τις θέσιν ἵνα καθήσῃ, καὶ εἰς τὰς τραπέζας καὶ τὰ γραφεῖα τόπον κενὸν ἵνα γράψῃ.

Ἐν μέσῳ σωροῦ ἐκθέσεων, ἐπιστολῶν, φυλλαδίων καὶ βιβλίων, κάθηται ἀνὴρ τις καὶ προσπαθεῖ, ἀποσπῶν ἐκ διαλημμάτων ἐξ ἀνυπομονησίας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, νὰ ἀναγνώσῃ μίαν σελίδα σημειώσεων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων τὰ ἱερογλυφικά τῶν ὀβελίσκων τοῦ Λουξῶρ εἰσι κατ' ἀναλογίαν λίαν εὐδιάκριτα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀνυπομονησία τοῦ γραμματέως ἔφθανεν εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ νέος ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν ἐν στολῇ ὑπασπιστοῦ.

Ὁ γραμματεὺς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ζωηρὰ ἐκφρασίς χαρᾶς ἀπηύγασεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ὡ φίλτατέ μου, Ῥολάνδε, εἶπεν, εἴσθε σεῖς, τέλος; Χαίρω βλέπων σας διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι ἐλυπούμην ἔνεκα ὑμῶν ὑπερμέτρως, δεύτερον, διότι ὁ στρατηγὸς σᾶς περιμένει ἀνυπομόνως καὶ σᾶς ζητεῖ μὲ φωνὰς καὶ μὲ κραυγὰς. Ἀλλὰ πρὸ παντός καὶ ὑπὲρ πάν, ἐλθὲ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ ὑπασπιστὴς ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους.

— Λοιπόν, ἃς ἴδωμεν, φίλτατε Βουριέν, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος· εἰπήτε μοι τὰ νέα τοῦ τόπου, διότι φαίνεται ὡς νὰ ἐρχωμαι ἀπὸ τὸ Μονομόταπα.

— Ἐν πρώτοις ἐρχεσθε ἐξ ἰδίας θελήσεως ἢ ἀνεκλήθητε;

— Ἀνεκλήθην ὅσον ἦτο δυνατόν ν' ἀνακληθῶ.

— Ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ.

— Μὲ ἐγγράφον ἰδιαιτέρον;

— Καὶ ἰδιόχειρόν του ἀκόμη.

Ὁ νέος ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἐγγράφου περιέχον δύο γραμμάς ἀνυπογράφους καὶ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἧς ὁ Βουριέν εἶχεν ὀλόκληρον φάκελλον πρὸ ὀφθαλμῶν.

Αἱ δύο αὗται γραμμαὶ ἔλεγον,

« Ἀναχώρησον καὶ ἔσο εἰς Παρισίους τὴν 16 Βρουμαῖρ, διότι ἔχω ἀνάγκην σοῦ. »

— Ναί, εἶπεν ὁ Βουριέν, νομίζω εἶνε διὰ τὴν 18.

— Διὰ τὴν 18, πῶς;

— Ἀ, μὰ τὴν πίστιν μου, μ' ἐρωτᾷς πλέον παρ' ὅ,τι γνωρίζω, Ῥολάνδε. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς τὸν γνωρίζετε, δὲν εἶνε κοινωνικός. Τί θὰ ἔχῃ τὴν 18 Βρουμαῖρ, ἀγνοῶ εἰσέτι, ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὶ θὰ ἔχῃ.

— Ὡ! καὶ ἔχετε κάμμιαν ἀμφιβολίαν;

— Νομίζω, ὅτι θέλει νὰ γείνη διευθυντὴς ἀντὶ τοῦ Σιεγῆ ἢ πρόεδρος ἀντὶ τοῦ Γοχιέρου.

— Ὅπως δὴποτε μέχρι τοῦδε δὲν ἔδειξεν εἰμὴ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ γνωρίζεις, φίλτατέ μοι, ὅταν θέλῃ τις νὰ μάθῃ, πρέπει νὰ μαντεύῃ...

— Ἀ! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶμαι πολὺ ὀκνηρὸς διὰ νὰ λάβω τὸν κόπον τοῦτον, Βουριέν· ἐγὼ εἶμαι γενίτζαρος, ὅ,τι θὰ κάμῃ, εἶνε καλὰ καμωμένον. Τίς ὁ λόγος νὰ ἔχω γνώμην, καὶ νὰ κάθῃμαι νὰ τὴν συζητῶ καὶ τὴν ὑπερασπίζω; Φθάνει ὅτι εἶνε τόσο ὀχληρὸν ὅτι ζῇ τις.

Καὶ ὁ νέος ἐπεκύρωσε τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον διὰ μακροῦ χασμουρίσματος, εἴτα δὲ προσέθηκε, μὲ τόνον βαθείας ἀμεριμνοσύνης,

— Νομίζεις ὅτι θὰ ἀνταλλαχθοῦν καὶ σπαθίσματα, Βουριέν;

— Ἰσως.

— Ἄν ὑπῆρχε πιθανότης νὰ φονευθῶ, αὐτὸ μόνον μοὶ ἐξήρκει. Ποῦ εἶνε ὁ στρατηγός;

— Παρὰ τῇ Κ. Βοναπάρτου· κατέβη πρὸ ἑνὸς τετάρτου· τῷ ἀνηγγείλατε τὴν ἑλευσίν σας;

— Ὅχι, διότι πρῶτον εἶχον εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω σᾶς. Ἀλλὰ, σταθῆτε, ἀκούω τὸ βῆμά του, ἰδοὺ αὐτός.

Ταῦτοχρόνως ἡ θύρα ἠνεώχθη ἀποτόμως καὶ τὸ αὐτὸ ἱστορικὸν πρόσωπον ὅπερ εἶδομεν διαδραματίζον ἀγνώριστον εἰς Ἀβινιὸν μέρος σιωπηλόν, παρέστη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς θύρας ἐν τῇ γραφικῇ αὐτοῦ στολῇ, ἀρχιστρατήγου τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρα-

τοῦ· μόνον ἐπειδὴ εὗρίσκετο εἰς τὸν οἶκόν του εἶχε τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ· ὁ δὲ Ῥολάνδος εὗρεν αὐτὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς κοιλοτέρους καὶ τὸ πρόσωπον ὠχρότερον τοῦ συνήθους.

Παρατηρήσας τὸν νεανίαν ὁ στρατηγὸς ἐφάνη περιχαρὴς καὶ τὸ σκυθρωπὸν βλέμμα του ἐξέπεμψεν ἀκτῖνα θυμῆος.

— Ἀ! εἶσαι σὺ, Ῥολάνδε, εἶπε, πιστὸς ὡς ὁ χάλυψ, προσκαλεῖσαι καὶ ἔρχεσαι. Καλῶς ὤρισας λοιπὸν. Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν, ἔπειτα δὲ μετὰ μειδιάματος ἀνεπαισθήτου, ἠρώτησε,

— Τί κάμνεις μετὸν Βουριέν;

— Σὰς περιμένω, στρατηγέ.

— Καὶ ἐνῷ με περιμένεις, ὁμιλεῖτε ὡς δύο γραῖδια.

— Σὰς ὁμολογῶ, στρατηγέ, ὅτι τῷ ἔδειξα τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ εὗρεθῷ ἐνταῦθα τὴν 16 Βρουμαίρ.

Ὁ στρατηγὸς ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Βουριέν βλέμμα δυσαρεσκείας· εἶτα στραφεὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν Ῥολάνδον,

— Ἀλήθεια, εἶπε, καὶ ὁ ἀγγλος;

— Ἰσα, ἰσα, στρατηγέ μου, θέλω σὰς ὁμιλήσει περὶ αὐτοῦ.

— Εἶνε πάντοτε εἰς Γαλλίαν;

— Ναί, καὶ ἐνόμισε ἐπὶ μικρὸν ὅτι ἐμελλε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μέχρις οὗ ἡ σάλπιγξ τῆς τελευταίας κρίσεως ἤθελεν ἠχήσει τὸ ἐγερτήριον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ.

— Ἡθέλησας νὰ τὸν φονεύσῃς καὶ ἐκείνον;

— Ὡ! ὄχι ἐγὼ, εἴμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, καὶ, στρατηγέ μου, εἶνε τόσον ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ τόσον ἰδιότροπος ταυτοχρόνως, ὥστε θὰ σὰς ἐπικαλεσθῶ μικρὰν δόσιν καλοκάγαθίας ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, τί συνέβη εἰς τὸν φίλον σου;

— Ἐδικάσθη, κατεδικάσθη, θανατώθη.

— Τί διάβολον μοὶ λέγεις;

— Τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, στρατηγέ μου.

— Πῶς, ἐδικάσθη, κατεδικάσθη καὶ ἐκατατομήθη;

— Ὡ! ὄχι οὕτως. Ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη, ναί· ἐκατατομήθη ὄχι. Ἄν ἐκατατομείτο θὰ ἦτο τόρα περισσότερον ἀσθενὴς ἀφ' ὅ,τι εἶναι.

— Τί κάθῃσαι τόρα καὶ μοὶ λέγεις; Ὑπὸ τίνος δικαστηρίου ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη;

— Ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ.

— Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ;

— Καὶ ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὸν φίλον μας Μοργάν, τὸν μετῃμφισμένον· ἐκείνον ἄνθρωπον, ὅστις ἔφερεν εἰς τὸν οἰνέμπορον τὰ διακρίσια τοῦ λουδοβίκια;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βονοπάρτης, δὲν τὸν ἐλησμόνησα· ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν ἀγγλον σου, αὐτὸς ὁ Μοργάν λοιπὸν τὸν ἐδολοφόνησεν;

— Ὅχι αὐτὸς, ἀλλ' οἱ ἑταῖροί του.

— Ἀλλ' ὁμιλεῖς περὶ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ περὶ φόνου.

— Στρατηγέ μου, εἰσθε πάντοτε ὁ αὐτὸς, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος μετὰ τὴν οἰκειότητα ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον· θέλετε νὰ μάθητε, καὶ δὲν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ὁμιλήσω.

— Εἰσελθε εἰς τὸν σύλλογον τῶν Πεντακοσίων, καὶ ὁμιλεῖ ὅσον θέλεις.

— Εἰς τοὺς Πεντακοσίους ὅμως θὰ ἔχω τετρακοσίους ἐννεήχοντα ἐννέα συναδέλφους, οἵτινες ὅλοι θὰ ἔχωσι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ διακόπτωσι τὸν λόγον, ἐπιθυμῶ δὲ κάλλιον νὰ διακόπτωμαι ἀπὸ ὑμᾶς ἢ ἀπὸ ἑνα δικογόρον.

— Θὰ ὁμιλήσῃς;

— Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ. Φαντάσθητε, στρατηγέ μου, ὅτι ὑπάρχει πλησίον τοῦ Βούργου μία μονὴ τοῦ τάγματός τοῦ Ἀγίου Βρούνου.

— Ἡ μονὴ τοῦ Σελλῶνος, γνωρίζω τοῦτο.

— Πῶς, γνωρίζετε τὴν μονὴν τοῦ Σελλῶνος; ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος.

— Μήπως ὁ στρατηγὸς δὲν γνωρίζει τὰ πάντα; εἶπεν ὁ Βουριέν.

— Ἀς ἴδωμεν τὴν μονὴν σου· ἔχει ἀκόμη αὕτη μοναχοὺς;

— Ὅχι, μόνον φαντάσματα ἔχει.

— Ἐχεις λοιπὸν ἱστορίαν κἀνενὸς βρυκόλακος νὰ μοὶ διηγηθῇς;

— Καὶ πολὺ ὥραϊαν.

— Διάβολε, ὁ Βουριέν γνωρίζει ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω τοιαύτας ἱστορίας.

— Λοιπὸν ἦλθον εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς μου καὶ μοὶ εἶπον ὅτι ὑπῆρχον φαντάσματα εἰς τὴν μονὴν· ἠθέλαμεν λοιπὸν νὰ ἐλαφρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν ιδέαν, ἥτις μᾶς ἐπλάκωνε τὴν καρδίαν ὁ σὺρ Ἰωάννης καὶ ἐγώ, ἢ μᾶλλον ἐγώ καὶ ὁ σὺρ Ἰωάννης καὶ ἀπεφασίσσαμεν νὰ διαμείνωμεν ἐκεῖ μίαν νύκτα ὁ καθείς·

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν μονήν·

Καὶ ὁ Βοναπάρτης διὰ τοῦ δακτύλου ἔκα-
μεν ἀδιοράτως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔ-
θος Κορσικόν, ὅπερ οὐδέποτε ἀπέβαλεν.

— Ἄ! Ἄ! εἶπε, καὶ εἶδες φαντάσματα;

— Εἶδα ἓν.

— Καὶ τί τὸ ἔκαμες;

— Ἐπυροβόλησα κατ' αὐτοῦ.

— Τότε;

— Τότε ἐκεῖνο ἐξηκολούθησε τὸν δρό-
μον του.

— Καὶ ἐνόμισες ὅτι τὸ ἐκτύπησες;

— Ἄ! ἰδοὺ πῶς μὲ γνωρίζετε! τὸ κατε-
δίωξα καὶ τὸ ἐπυροβόλησα ἐκ νέου, ἀλλ' ἐ-
πειδὴ ἐγνώριζε κάλλιον ἐμοῦ τὸν δρόμον
του διὰ μέσου τῶν ἐρειπίων, μοῦ διέφυγε.

— Διάβολε!

— Τὴν ἐπιοῦσαν ἦτο ἡ σειρά τοῦ σὶρ Ἰωάν-
νη, τοῦ ἀγγλου μας

— Εἶδε καὶ αὐτὸς τὸ φάντασμά σου;

— Εἶδε πλέον παρὰ τοῦτο· εἶδε δώδεκα μο-
ναχοὺς εἰσελθόντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅ-
τινες τὸν ἐδίκασαν, ὡς θέλοντα νὰ εἰσδύσῃ
εἰς τὰ μυστήριά των, τὸν κατεδίκασαν εἰς
θάνατον καὶ τέλος, τὸν ἐμαχαίρωσαν.

— Καὶ δὲν ὑπερασπίσθη ἑαυτὸν;

— Ὡς λέων, ἐφόρευσε δύο ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ ἀπέθανε;

— Δὲν εἶνε καὶ τόσον καλὰ, ἀλλ' ἐλπίζω
ὅτι θὰ ἰατρευθῇ. Φαντάσθητε, στρατηγέ μου
ὅτι τὸν εὗρον εἰς τὴν ἀκραν τῆς ὁδοῦ καὶ
τὸν ἔφερον παρὰ τῇ μητρί μου μὲ μαχαί-
ριον πεφυτευμένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στή-
θους, ὡς χάρακα ἀμπέλου

— Ἀλλ' ὅ,τι μοὶ διηγείσαι εἶνε πρᾶγμα
περίεργον.

— Καὶ ἐπὶ τῆς κοπίδος τοῦ μαχαίριου, διὰ
νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἀμφιβολία τις, ὑπῆρχον γε-
γραμμέναι αἱ λέξεις Ὅπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ.

— Δὲν εἶνε δανατὸν τοιαῦτα πράγματα νὰ
συμβαίνωσιν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ τελευταῖον
ἔτος τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος. Τοιαῦτα ἦσαν καλὰ
διὰ τὴν Γερμανίαν κατὰ τὸν μεσαῖωνα ἐπὶ
τῶν χρόνων τῶν Ἑρρίκων καὶ τῶν Ὀθωνῶν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν στρατηγέ, καὶ ἐν τού-
τοις ἰδοὺ τὸ μαχαίριον. Τί λέγετε περὶ τοῦ
σχήματος; εἶνε χαρίεν νομίζω.

Καὶ ὁ νεανίας ἐξήγαγε τοῦ στήθους του
μαχαίριον σιδηροῦν καθ' ὁλοκληρίαν, οὗ ἡ
λαβὴ εἶχε σχῆμα σταυροειδές, καὶ ἐπὶ τῆς
κοπίδος ἦσαν ἐγκεχααραγμένα αἱ λέξεις αὐ-
ταῖ· Ὅπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ.

Ὁ Βοναπάρτης ἐξέτασε τὸ ὄπλον μετὰ
προσοχῆς·

— Καὶ λέγεις ὅτι ἐφύτευσαν τὸ παιγνίδιον
τοῦτο εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀγγλου σου;

— Μέχρι λαβῆς.

— Δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη;

— Δὲν εἶνε καὶ καλὰ, ἀλλ' ἐν τούτοις ζῇ.

— Ἦκουσες, Βουριέν;

— Μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

— Νὰ μοὶ ἀναφέρῃς ἐκ νέου περὶ τούτων,
Ρολάνδε.

— Πότε στρατηγέ;

— Πότε; ὅταν θὰ ἦμαι κύριος.

ΜΕΡΟΣ Δ'. — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰ συμβάντα ἅτινα
δὲν ἀνέκουςι μὲν εἰς τὴν διήγησίν μας,
δυνάμεθα ὁμως καὶ νὰ διηγηθῶμεν ἐν πάσῃ
αὐτῶν τῇ λεπτομερείᾳ, ἐπειδὴ ὡς μυθιστο-
ριογράφοι ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζο-
μεν αὐτὰ κάλλιον ἱστοριογράφων τινῶν τῶν
φίλων μας, συμβάντα ἅτινα ἔσχον σπου-
δαίαν ἐπενέργειαν ἐφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης,
ἧς ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠπειλίησαν νὰ μεταβά-
λῃσι τὴν μορφήν ὡς καταιγὶς μεταβάλ-
λουσα τὴν μορφήν τοῦ ὠκεανοῦ, ὁ Βοναπάρ-
της συγκεντρῶν εἰς ἑαυτὸν τὰ ἔργα οὐ μόν-
ον τῶν δύο φίλων του Λεβρὺν καὶ Καμ-
βασαρές, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰ τῶν ὑπουργῶν,
ἐδικαιολόγει τὸν λόγον τοῦ Σιεγῆ, εἰπόντος
περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦν ἄνθρωπος τὰ πάντα αἰ-
σθανόμενος, τὰ πάντα θέλων, τὰ πάντα
δυνάμενος.

Ὀλίγον λοιπὸν χρόνον μετὰ τὰ συμβάν-
τα ταῦτα, τὴν πρωίαν τῆς 30 Νιβῶς, ἡ ἵνα
εἴπωμεν εὐκρινέστερον διὰ τοὺς ἀναγνώ-
στας μας, τῆς 20 Ἰανουαρίου 1800, ὁ Ρο-
λάνδος ἀποσφραγίζων, ὡς φρούραρχος τοῦ
Λουξεμβούργου, τὴν πρωϊνὴν αὐτοῦ ἀλλη-
λογραφίαν εὗρεν ἐν μέσῳ πεντήκοντα ἄλ-
λων ἐπιστολῶν, δι' ὧν οἱ γράφοντες ἐζή-
τουν ἀκρόασιν, ἐπιστολὴν τινα, τοιαῦτα πε-
ριλαμβάνουσαν

» Κύριε διοικητά

» Γνωρίζω τὴν τιμιότητα ὑμῶν καὶ σπεύ-
δω νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς. Ἐχω ἀνάγκην νὰ
σᾶς ὁμιλήσω ἐπὶ πέντε στιγμὰς, κατ' αὐτὰς
δὲ τὰς πέντε στιγμὰς θὰ φέρω προσωπίδα.

» Ἐχω μίαν αἴτησιν νὰ σᾶς ἀπευθύνω,

τὴν δὲ αἴτησιν ταύτην ἢ θέλετε μοι ἐκπληρώσει ἢ θέλετε μοι ἀρνηθῇ· ὅπως δὴποτε, μέλλων νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουξεμβούργου μόνον καὶ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πρώτου ὑπάτου Βοναπάρτου καὶ τοῦ βασιλικοῦ κόμματος, εἰς ὃ ἀνήκω, ζητῶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας ὅτι θέλετε μὲ ἀφήσει νὰ ἐξέλθω ἐλευθέρως, ὅπως καὶ ὅταν εἰσέλθω.

» Ἄν αὔριον περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ἴδω φῶς μόνον εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ ὥρολογίου παράθυρον, τοῦτο θὰ σημαίνει δι' ἐμὲ ὅτι ὁ συνταγματάρχης Ῥολάνδος Μοντρεβέλ μοι ἔδωσε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, καὶ θὰ παρουσιασθῇ θαρρᾶλῶς εἰς τὴν μικρὰν θύραν τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τῶν ἀνακτόρων, τὴν πρὸς τὸν κήπον φέρουσαν.

» Θέλω κτυπήσει τρεῖς κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν φαρμασόνων· ὅπως δὲ γνωρίζετε ἐκ προοιμίων εἰς τίνα θὰ δώσητε ἢ θὰ ἀρνηθῇτε τὸν λόγον σας, ὑπογράφω ἐν ὄνομα ὅπερ σᾶς εἶνε γνωστὸν, διότι εἰς μίαν περίστασιν, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν ἐλήμονήσατε ἀπηγγέλθῃ ἐνώπιόν σας.

» Μοργάν

Ἄρχηγός τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ.»

Ὁ Ῥολάνδος ἀνέγνω δις κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν σχεπτικὸς, εἶτα μεταβάς ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρώτου ὑπάτου, χωρὶς οὐδὲ λόγον νὰ προφέρῃ, τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἐκεῖνος τὴν ἀνέγνω χωρὶς τὸ πρόσωπόν του νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, καὶ μὲ λακωνικότητα ὅλως διόλου ἀρχαϊκὴν, εἶπε·

— Πρέπει νὰ τεθῇ τὸ φῶς· καὶ ἐπέστρεψε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ῥολάνδον.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας, τὸ φῶς ἔφεγγεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν καὶ πέντε λεπτά ὁ ἴδιος Ῥολάνδος περιέμενεν εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου. Μόλις δὲ εἶχε μείνει μερικὰς στιγμὰς καὶ τρεῖς κτύποι ἀντήχησαν κατὰ τὸν τρόπον τῶν φαρμασόνων, τούτεστι δύο καὶ εἰς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ πάραυτα, καὶ ὁνῆρ τις κεκαλυμμένος ὑπὸ μανδύου ἐφάνη, ὁ δὲ Ῥολάνδος ἔμενε σχεδὸν κεκρυμμένος κατ' ὃν λοκληρίαν εἰς τὴν σκιάν τῆς χειμερινῆς ἐκείνης νυχτός.

Μὴ βλέπων μηδὲνα ὁ φέρων τὸν μανδύαν ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν ἀκίνητος.

— Εἰσέλθετε τῷ εἶπεν ὁ Ῥολάνδος.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς συνταγματάρχα!

— Πῶς γνωρίζετε ὅτι εἶμαι ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος

— Ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν σας.

— Τὴν φωνὴν μου! ἀλλὰ κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, κατ' ἃς ἐμείναμεν ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ εἰς Ἀθινιὸν, οὐδὲ μίαν καὶ λέξιν ἐπρόφερα.

— Τότε, ἤκουσα τὴν φωνὴν σας ἀλλαχοῦ.

Ὁ Ῥολάνδος ἠρώτησε ποῦ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ ἤκουσε τὴν φωνὴν του· ἀλλ' ἐκεῖνος ὑπομειδίων, τῷ εἶπεν·

— Εἶναι τάχα λόγος, συνταγματάρχα, διότι γνωρίζω τὴν φωνὴν σας νὰ μένωμεν εἰς ταύτην τὴν θύραν;

— Ὅχι, διόλου, ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος· κρατήσατε τὴν ἄκραν τοῦ ἱματίου μου καὶ ἀκολουθήσατέ μοι, διότι διέταξα ἐπιτηδὲς νὰ μὴ θέσωσι φῶς εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὸν πρόδομον, ὅστις φέρει εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, δύναμαι ἐν πλήρει πεποιθήσει νὰ διέλθω τὰ ἀνάκτορα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἂν ἦνε φωτισμένα ἡ gioirno, ὡς λέγουσιν οἱ Ἰταλοί.

— Τὸν ἔχετε, ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος, ὥστε ἀναβῆτε ἀφόβως.

Ὁ Μοργάν δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως, ἠκολούθησε λαιπὸν θαρρᾶλῶς τὸν ὁδηγόν του, ὅστις φθάσας εἰς τὸ ἄνω τῆς κλίμακος, ἔλαβε πρόδομον σκοτεινὸν ὡς καὶ τὴν κλίμακα, ἐπροχώρησε περὶ τὰ εἴκοσι βήματα, ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ εὗρέθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μοργάν.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο κηρίων μόνων, εἰσελθὼν δὲ ὁ Μοργάν ἔρριψε τὸν μανδύαν του καὶ ἀπέθεσε τὰ πιστόλιά του ἐπὶ μιᾷ τραπέζης

— Τί κάμνετε; ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, ἀπεκρίθη φαιδρῶς ὁ Μοργάν, θέλω νὰ ᾤμαι ἐν ἀνέσει.

— Ἀλλὰ τὰ πιστόλια ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀπέθεσατε ἐκεῖ;

— Νομίζετε τάχα ὅτι τὰ ἔλαβον δι' ὑμᾶς;

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον;

— Διὰ τὴν κυρίαν Ἀστυνομίαν· πιστεύετε ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἀκολουθήσω τὸν

πολίτην Φουσέ, χωρίς νὰ καύσω ὀλίγον τὸν μύστακα τοῦ πρώτου τῶν κατασκόπων του, ὅστις ἤθελεν ἐπιθέσει τὴν χεῖρά του ἐπ' ἐμέ; ὦ! μόνον αὐτὸ δὲν θὰ γείνη.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθ' ἐδῶ, ἔχετε τὴν ιδέαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τί νὰ φοβηθῆτε πλέον;

— Διάβολε, εἶπεν ὁ νέος, ἔχω τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας.

— Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἀφαιρεῖτε καὶ τὸ προσωπεῖόν σας;

— Διότι τὸ πρόσωπόν μου ἀνήκει ἐξ ἡμισείας εἰς ἐμέ καὶ ἐξ ἡμισείας εἰς τοὺς συνταίρους μου, καὶ τίς οἶδεν ἂν εἰς μόνον ἡμῶν ἀναγνωρίζομενος, δὲν ἤθελε συμπαράσῃ τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν λαιμητόμον; διότι, συνταγματάρχα, ἐστὲ πεπεισμένος ὅτι δὲν κρύπτομαι ἕνεκα τῆς παιδιᾶς ἣν παίζομεν.

— Ἀλλὰ τότε διὰ τί παίζετε τοιοῦτον παίγνιον;

— Ἀ! ἰδοὺ μία ὥραία ἐρώτησις· διατί ὑπάγετε ὑμεῖς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἔνθα μία σφαῖρα δύναται νὰ σᾶς τρυπήσῃ τὸ στήθος ἢ ἐν πολύβολον νὰ σᾶς ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν;

— Εἶνε πολὺ διαφορετικόν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἰπῶ· εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω ἐνδόξως.

— Καὶ μήπως νομίζετε ὅτι θὰ ἀτιμασθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν μοῦ κόψωσι τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν τρίγωνον; Οὐδόλως, διότι ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶμαι στρατιώτης ὡς καὶ ὑμεῖς, με μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἅπαντες δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπηρετῶμεν τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ἐκάστη θρησκεία ἔχει τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς μάρτυράς της· εὐτυχεῖς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον οἱ ἥρωες, ἀλλ' εὐτυχεῖς εἰς τὸν ἄλλον οἱ μάρτυρες.

Ὁ νέος ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους μετὰ πεποιθήσεως, ἥτοι συνεκίνησεν ἡ μᾶλλον ἐξέπληξε τὸν Ῥολάνδον.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούησεν ὁ Μοργάν, παραιτῶν ταχέως τὸν ἐνθουσιασμόν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν φαιδρότητα, ἥτις ἐφαίνετο ὁ ἰδιάζων αὐτοῦ χαρακτήρ, δὲν ἤλθον ἐνταῦθα διὰ νὰ συζητήσω ἀντικείμενα πολιτικῆς φιλοσοφίας· ἤλθον νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως μεῖς εἰσαγάγητε παρὰ τῷ πρώτῳ ὑπάτῳ.

— Πῶς; παρὰ τῷ πρώτῳ ὑπάτῳ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥολάνδος.

— Ἀναμνηστικῶς ἐνθυμεῖσθε τί εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, σᾶς ἔλεγον, ὅτι ἔχω μιαν αἰτησιν νὰ σᾶς ἀπευθύνω;

— Ναί.

— Λοιπὸν ἡ αἴτησις αὕτη εἶνε νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην.

— Συγχωρήσατέ μοι, ἐπειδὴ δὲν ἐπερίμενον τοιαύτην αἴτησιν...

— Καὶ ἐκπλήττεσθε διὰ ταύτην, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνησυχεῖτε; Φίλτατε συνταγματάρχα, ἂν δὲν πείθεσθε εἰς τὸν λόγον μου, δύνασθε νὰ με ἐρευνήσῃτε ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς, καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι δὲν ἔχω ἄλλα ὅπλα, εἰμὴ τὰ δύο ταῦτα πιστόλια, τὰ ὅποια μάλιστα καὶ δὲν ἔχω πλέον, διότι ἰδοὺ τὰ ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἄν ἀκόμη δυσπιστῇτε, λάβετε ὑμεῖς ἐν ἐκάστη τῶν χειρῶν σας, σταθῇτε μεταξὺ τοῦ πρώτου ὑπάτου καὶ ἐμοῦ, καὶ καύσατέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς πρῶτον ὑποπτον κίνημά μου. Ἡ συμφωνία αὕτη σᾶς ἀρέσκει;

— Ἀλλ' ἂν ἀπασχολήσω τὸν πρῶτον ὑπάτον διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀνακοίνωσίν σας, με βεβαιοῦτε ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἀξίζει τὸν κόπον;

— ὦ! ὡς πρὸς αὐτὸ, σᾶς διαβεβαιῶ καθ' ὅλα.

Εἰτα με ἐμφασιν χαρᾶς προσέθηκεν·

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστέλλομαι πρέσβυς ἐστεμμένης κεφαλῆς, ἡ μᾶλλον ἀπεστεμμένης, ὅπερ ὅμως δὲν τὴν καθιστᾷ ὀλιγώτερον σεβαστὴν εἰς τὰς εὐγενεῖς καρδίας! ἄλλως τε ὀλίγον θὰ ἀπασχολήσω τὸν στρατηγόν σας, Κύριε Ῥολάνδε, καὶ ἅμα ἰδὼν ὅτι ἡ συνέντευξις μας ἐκτείνεται ἐπὶ πολὺ, δύναται νὰ με ἀποπέμψῃ. Ἐστὲ ἡσυχος, δὲν θὰ τὸν στενοχωρήσω.

Ὁ Ῥολάνδος ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν περίφροντις καὶ σιωπηλός.

— Ἀλλ' εἰς μόνον τὸν πρῶτον ὑπάτον, εἶπε, δύνασθε νὰ κάμῃτε τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην;

— Μόνον εἰς αὐτόν, διότι καὶ μόνος αὐτός δύναται νὰ μοι ἀποκριθῇ.

— Πολὺ καλῶς, περιμεῖνατε ἐδῶ ἕως οὗ ὑπάγω καὶ λάβω τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Ῥολάνδος ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ στρατηγοῦ του, ἀλλ' ἐστάθη, ρίψας βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ πολυαριθμῶν ἐγγράφων σεσωρευμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ Μοργάν, ἐννοήσας τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, μὴ ἐν ἀπουσίᾳ σας ἀναγνώσω τὰ παληόχαρτα ταῦτα; ὦ! καὶ νὰ ἡξεύρετε πόσον μισῶ τὴν ἀνάγνωσιν. Καὶ ἡ καταδικαστικὴ μου αὕτη ἀπόφασις ἂν ἔμενεν

(ἀκολουθεῖ)